

„Eu strig ... El răspunde”

„Cu glasul meu strig către DOMNUL și El îmi răspunde de pe muntele Său cel sfânt.” Așa citim în Psalmul 3, pe care David l-a compus când fugea de fiul său Absalom. (Vezi titlul psalmului.) Mâna DOMNULUI era peste el, și *mulți* erau cei care îl strâmtorau, mulți se ridicaseră împotriva lui (versetul 1). Cu toate acestea, primul său gând era „Iehova”, DOMNUL.

Așa va fi întotdeauna, când credința este vie. Ea mută inima acolo unde este patria ei, în prezența lui Dumnezeu; și ce sunt toți vrăjmașii și cei care necăjesc, când ochiul îi privește de acolo? Credinciosul se încrede atunci în Dumnezeu și se odihnește în dragostea Lui. Oamenii care îl strâmtorează sunt prezenți, dar Dumnezeu stă între ei și sufletul, și totul este în ordine. De îndată ce Îl vedem pe Dumnezeu în circumstanțe, inima se liniștește. Da, nu numai că se liniștește, ci poate striga cu bucurie: „Tu, DOAMNE, ești *scut* în jurul meu. Tu ești *gloria* mea și *Cel care îmi înalță capul*” (versetul 3).

Dar asta nu înseamnă că devenim indiferenți și neglijenți în privința binelui și răului, sau că inima se abandonează unei liniști leneșe și nepăsătoare. Dimpotrivă, sufletul, conștient de neputința și dependența sa, este activ înaintea lui Dumnezeu, legătura cu El se realizează: Îl chemăm pe Dumnezeu și El ne răspunde. Nu există nicio incertitudine, așa cum scrie Ioan: „Aceasta este *îndrăzneala* pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, El ne ascultă. Și dacă știm că ne ascultă ..., știm că *avem lucrurile* pe care le-am cerut de la El” (1 Ioan 5.14,15). Când inima este sinceră înaintea lui Dumnezeu, ea nu dorește nimic care nu ar fi după voia Lui.

Dar permiteți-mi să vă întreb: Nu este oare ceva indescritibil de mare să poți fi sigur, în mijlocul tuturor dificultăților și necazurilor, în fața numeroșilor vrăjmași și opresori, că Dumnezeu ascultă, că brațul Lui este pentru noi în tot ceea ce este după voia Lui? Această conștientizare dă inimii pace și liniște: „M-am culcat și am adormit; m-am trezit, pentru că DOMNUL mă susține” (Psalmul 3.5). Cât de simplu și totuși cât de impresionant! Câtă putere se află în aceste câteva cuvinte! Ne putem întreba: este așa și *în cazul nostru*? Oare fiecare necaz găsește inima noastră atât de odihnită în Dumnezeu, Tatăl nostru, încât, chiar dacă valurile cresc tot mai sus, nu ne pot tulbura? Oare odihna noastră este dulce, culcarea, somnul și trezirea noastră sunt cu adevărat ca și cum totul ar fi pace în jurul nostru, pentru că știm că Dumnezeu este prezent și conduce *totul* spre bine? Stă El astfel între noi și dificultățile și asupritorii noștri?

O, dacă ar fi mereu așa cu noi! Căci dacă este așa, ce ne poate atinge? Chiar dacă vrăjmașii sunt mii și zeci de mii, ce contează, dacă Dumnezeu este de partea noastră și luptă pentru noi? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră? El, care Și-a dat Fiul Său unic pentru noi, nu ne va da *totul împreună cu El*? Puterea uriașă a asirienilor este zdrobită înainte ca ei să poată să se ridice pentru a ne speria sau pentru a pune în aplicare amenințările, care sunt, în cele din urmă, doar o dovadă a slăbiciunii lor. Fecioara, fiica Sionului, își bate joc de ei, fiica Ierusalimului își clatină capul după ei (compară cu 2 Împărați 19).

Cu regret, noi suntem adesea atât de nechibzuiți încât măsurăm dificultățile și încercările prin care trebuie să trecem după puterea *noastră*, în loc să le măsurăm după puterea lui Dumnezeu, care este totuși de partea noastră, dacă suntem altfel. Ce însemna faptul că cetățile Canaanului erau înconjurate de ziduri înalte, dacă acestea s-au prăbușit la sunetul trâmbițelor? Sau ar fi putut Petru să meargă mai bine pe o apă liniștită decât pe un lac bătut de furtună? Puterea și înțelepciunea noastră constă în a ști că fără Isus nu putem face nimic, dar cu El putem face tot ce este după voia Lui. Secretul păcii din inimile noastre este să fim ocupați cu El, și anume

pentru El. Atunci vom avea pace în El și prin El și, când vor veni dificultățile, vom fi mai mult decât biruitori. Nu că am pierde simțirea în fața încercărilor. Nu, dar de îndată ce vin, Îl simțim pe El și grija Lui tandră pentru noi.

În acest psalm avem una dintre cele mai minunate mărturii ale lui David, profund mângâietoare și în același timp pătrunzătoare. Nu se poate pune la îndoială faptul că conținutul psalmului exprimă propria experiență a poetului. Cea mai amară și mai dureroasă formă de atacuri ostile este exprimată în cuvintele: „Nu mai este salvare pentru el la Dumnezeu!” Un mare reformator face probabil aluzie la acest pasaj când spune: „Ei nu vorbesc doar ca și cum aș fi respins și călcat în picioare de toate creaturile, ci și ca și cum Dumnezeu nu m-ar mai ajuta, ca și cum El, care totuși poartă și susține toate lucrurile, ajută pe toți, are grijă de toți, numai mie nu-mi acordă nici un ajutor, dintre toate creaturile Sale, nici o grijă, nu-mi mai acordă nici un sprijin. Și totuși, dacă toate atacurile imaginabile, da, dacă atacurile întregii lumi, în alianță cu iadul, s-ar abate asupra *unui singur* cap, nu ar fi nimic în comparație cu grozăvia pe care o reprezintă faptul că *Dumnezeu* devine un opresor al omului. Protecția împotriva acestui destin este cea pentru care Ieremia imploră tremurând când se roagă: „*Nu fi ca o spaimă pentru mine: Tu ești adăpostul meu în ziua nenorocirii!*” (Ieremia 17.17).

Batjocura: „Nu mai este salvare pentru el la Dumnezeu”, este întâmpinată în psalmul nostru cu credință îndrăzneță și liniștită prin cuvintele: „A DOMNULUI este mântuirea”. Același lucru îl găsim la profetul Iona, când se afla în pântecele marelui pește (Iona 2.10). Da, aceasta este mângâierea, încrederea sigură a unui suflet care cunoaște din experiență intervenția lui Dumnezeu în putere și dragoste și se bazează pe aceasta. „Tu i-ai lovit peste obraz pe toți vrăjmașii mei”, îi iese triumfător din gură, „ai zdrobit dinții celor răi” (Psalmul 3.7).

Fie ca fiecare inimă încercată și îndurerată să cunoască și să se bucure, în acest timp de necez și de multe atacuri ostile, de dulcea mângâiere care se află în cuvintele: „Eu *strig ...* și El *răspunde*”, „*m-am culcat și am adormit; m-am trezit*, pentru că DOMNUL *mă susține*. Nu mă voi teme de zecile de mii ale poporului”.

Titlul original: „Ich rufe ... Er antwortet”

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo*, Anul 76, 1928, pag. 221-224.